

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Janem Čížkem v právní věci

žalobce: **M. T.**, narozený X,
státní příslušník Ukrajiny,
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
sídlem Vinohradská 22, Praha 2,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 12. 2019, č. j. CPR-4018-5/ČJ-2019-930310-V237,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 23. 12. 2019, žalobce napadá shora označené rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 10. 12. 2018, č. j. KRPS- 101723- 36/ČJ- 2018-010023-SV. Rozhodnutím správního orgánu I.

stupně bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 222/2017 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území států Evropské unie, v délce 6 měsíců.

2. Dle žalované správní orgán I. stupně bezchybně podřadil posuzovaný případ pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce byl v období od 12. 3. 2018 do 31. 3. 2018 (vyjma 18. 3. 2018, 20. 3. 2018, 24. 3. 2018 a 25. 3. 2018), neoprávněně zaměstnán bez povolení k zaměstnání na stavbě bezkontaktní myčky vozidel A. P. & B. E., na adrese X. Správní orgán I. stupně si vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra, podle něhož zde není překážka vycestování, a ministr vnitra jej následně potvrdil. K odvolacím námitkám žalovaná uvedla, že má za to, že se správní orgán I. stupně dostatečně zabýval otázkou přiměřenosti rozhodnutí ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Uložit cizinci správní vyhoštění je povinností správního orgánu přímo navazující na zjištění, že naplnil příslušnou skutkovou podstatu, nedojde-li k závěru, že by to bylo nepřiměřené. To se v dané věci nestalo. Uložení správního vyhoštění po dobu 6 měsíců je přiměřené vzhledem k okolnostem případu.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

3. Žalobce předně namítl, že žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav věci, jak jí to ukládá § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a dále opomenula zjišťovat rovněž okolnosti svědčící ve prospěch žalobce ve smyslu § 50 odst. 3 správního řádu, čímž rovněž porušila § 2 odst. 3 a odst. 4 správního řádu, neboť rozhodnutí neodpovídá okolnostem daného případu a oprávněným zájmům žalobce. Žalovaná nesprávně vypořádala odvolací námitky žalobce. Forma uloženého opatření i délka správního vyhoštění odporují základním zásadám činnosti správních orgánů, především z hlediska proporcionality a právní jistoty. Žalobce měl platné bytové oprávnění a plně spolupracoval se správním orgánem. Správní orgán měl volit řešení s nejmírnějším zásahem do práv žalobce, například umožnit žalobci, aby dobrovolně opustil území České republiky. Vyhoštění zásadně stigmatizuje žalobce do budoucna a jeho délka je zcela nepřiměřená okolnostem případu. Nepřiměřenost žalobce spatřuje v tom, že se ze strany žalobce jednalo o ojedinělé excesivní porušení právních předpisů, které se událo již před více než 1 rokem a 9 měsíci, přičemž průtahy nebyly způsobeny jednáním žalobce. Délku správního řízení bylo třeba zohlednit již ve správním rozhodnutí a dobu vyhoštění alespoň přiměřeně zkrátit, neboť samotná skutečnost vedení řízení o správním vyhoštění (kdy neběží lhůta uloženého správního vyhoštění) má neblahé následky do soukromého života žalobce, což je v rozporu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života však bylo provedeno pouze formalisticky. V případě vyhoštění je přitom prakticky vyloučené, aby byl žalobci v budoucnu umožněn pobyt na území České republiky. Přiměřenost rozhodnutí nelze rovněž stavět na jediném kritériu, spočívajícím ve zjištění, že cizinec má ve své původní vlasti zázemí. V tomto bodě je proto rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Rozhodnutí je rovněž neúčelné, neboť jím bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 6 měsíců, přičemž však žalobce opustil Českou republiku již před 21 měsíci. Vyhoštění je tedy nadbytečné, neboť jeho cíle bylo dosaženo a ochrana zájmů společnosti nevyžaduje již uložení správního vyhoštění. Pokud by účelné bylo, měl by být tento účel formulován v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Délka uložené doby správního vyhoštění je stanovena pouze náhodně a znamená odklon od praxe správního

orgánu I. stupně, který není nijak odůvodněn. Ve svém souhrnu tyto vady zakládají nezákonnost napadeného rozhodnutí, a proto žalobce navrhl jeho zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení.

4. Žalovaná ve stručném vyjádření k žalobě nejprve upozornila na možnou opožděnost žaloby. Pokud by žaloba byla podána včas, považuje žalobní body za neopodstatněné. Má za to, že v daném případě správní orgán I. stupně i žalovaná postupovaly v souladu s právními předpisy a jednání žalobce i přiměřenost vydaného rozhodnutí posoudily správně. Navrhla proto zamítnutí žaloby.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

5. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba je tedy věcně projednatelná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, neshledal. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalovaná s takovým postupem výslovně souhlasila (§ 51 odst. 1 věta první s. ř. s.) a žalobce se nevyjádřil, ač byl řádně poučen, že pokud se nevyjádří, bude se presumovat jeho souhlas s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 31. 3. 2018 kolem 11:30 hodin byl žalobce kontrolován na stavbě bezkontaktní myčky vozidel v ulici X u domu č. p. X v K. – K. Při kontrole byl žalobce zastížen ve znečištěném pracovním oděvu při práci na stavbě, kde prováděl pokládku zámkové dlažby. Na místě žalobce předložil cestovní doklad, v němž bylo vyznačeno vízum typu „D“ MULT, účel pobytu 05, vydané Polskou republikou s platností od 27. 12. 2017 do 22. 9. 2018. V cestovním dokladu je dále razítkem vyznačen příjezd do schengenského prostoru dne 30. 12. 2017 (hraniční přechod Dorohusk, Polsko). Byl zajištěn a do spisového materiálu založen ručně psaný rozpis pracovních směn za období od 12. 3. 2018 do 30. 3. 2018, z něhož vyplývá, že žalobce na stavbě odpracoval za toto období, kromě dnů 18. 3. 2018, 20. 3. 2018, 24. 3. 2018 a 25. 3. 2018, celkem 143 hodin bez započtení pracovní doby za dny 30. 3. 2018 a 31. 3. 2018, kdy není přesný počet odpracovaných hodin doplněn. Součástí spisu je dále fotografie žalobce, přítomného na pracovišti. Na základě výše uvedeného bylo s žalobcem ještě týž den zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. V průběhu výslechu za účasti tlumočnice do ukrajinského jazyka žalobce uvedl, že je svobodný a bezdětný, jeho rodina se zdržuje na Ukrajině a v Rusku. Následně však vypověděl, že v České republice má dceru, ale manželka nechce žádné peníze, proto dceři kupuje pouze dárky. Jiné sociální, kulturní a ekonomické vazby k České republice nemá. Přicestoval 30. 3. 2018 z Polska, kde se živil brigádami. Na stavbě pracoval první den, měl však zájem pracovat dále, pokud by byla pro něho práce. Práci si našel sám na internetu. Měl slíbeno 1 200 Kč za den, přičemž mu byla vyplacena předem záloha 500 Kč. Pracovní pomůcky byly na stavbě, pracovní oděv měl vlastní. Úkoloval jej český mistr. Dále uvedl, že má zájem vycestovat z České republiky, vyhoštění by nepovažoval za nepřiměřený

zásah do svých práv. V zemích Evropské unie nemá žádnou trvale či dlouhodobě usazenou příbuznou osobu.

7. Správní orgán si vyžádal vyjádření úřadu práce ze dne 6. 4. 2018, v němž dožádaný úřad potvrdil, že žalobce nemá vydáno povolení k zaměstnání na území České republiky. Součástí spisu je dále závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování žalobce na Ukrajinu ze dne 15. 4. 2018, ev. č. X. Usnesením ze dne 2. 8. 2018 správní orgán I. stupně vyzval žalobce, aby upřesnil svůj skutečný rodinný stav, neboť byl shledán rozpor v jeho výpovědi ze dne 31. 3. 2018, kde uvedl, že je svobodný a bezdětný a současně, že má dceru a manželku. K opakovaným žádostem žalobcova zástupce byla prodlužována lhůta k upřesnění jeho rodinného stavu až do 29. 10. 2018. Protože ani do uplynutí této lhůty žalobce nereagoval, správní orgán I. stupně jej v urgenci ze dne 5. 11. 2018 poučil, že pokud do 15 dnů požadovaný úkon neprovede, bude při rozhodnutí vycházet z doložených skutečností, které neosvědčují existenci překážky vycestování. Po marném uplynutí i této dodatečné lhůty, správní orgán I. stupně vyzval žalobce k seznámení se s podklady a poučil jej o možnosti vyjádřit se k nim. Tohoto práva žalobce nevyužil. Následně tak správní orgán I. stupně vydal prvostupňové rozhodnutí, jehož výrok je rekapitulován v bodě 1 odůvodnění tohoto rozsudku. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 21. 12. 2018 blanketní odvolání, které konkretizoval podáním ze dne 7. 1. 2019.
8. Žalovaná v odvolacím řízení doplnila správní spis o závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 21. 11. 2019, č. j. MV-134384-3/OAM-2019, včetně podkladů pro jeho vydání. V návaznosti na to žalovaná poučila žalobce o právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a o možnosti vyjádřit se k nim. Žalovaná pak vydala napadené rozhodnutí, jehož obsah soud krátce shrnul v bodě 2 odůvodnění tohoto rozsudku.

Posouzení žalobních bodů

9. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání [...]“.
10. Soud předně konstatuje, že obecnou námitku žalobce o porušení § 2 odst. 3 a odst. 4, § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu nelze považovat za řádný žalobní bod podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Žalobce toliko cituje uvedená zákonná ustanovení, aniž by je podepřel jakýmkoliv konkrétnějším a individualizovaným skutkovým tvrzením, zejména o tom, jaké skutečnosti svědčící v jeho prospěch nebyly žalovanou zjištěny [srov. např. bod 23 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017 – 72; všechna citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz]. Soud se touto námitkou proto nemohl blíže zabývat. To samé platí i o obecně formulované námitce, že se žalovaná nevypořádala se všemi odvolacími námitkami (viz bod 2 žaloby).
11. První konkrétně rozvedenou námitkou žalobce brojil proti nepřiměřenosti uložení správního vyhoštění. K tomu soud uvádí, že § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv (viz rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, bod 45). V této souvislosti tedy není relevantní, jaká

byla délka řízení o vyhoštění, zda se jednalo o jednotlivý exces žalobce nebo zda je trestně zachovalý. Stejně tak skutečnost, že měl v době zjištění nelegální práce platné vízum vydané Polskou republikou, nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Podstatné není ani to, že žalobci by mohlo být znemožněno obstarání dalšího pobytového oprávnění. Ostatně, nelze mít jeho evidenci v Schengenském informačním systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území EU, ve vztahu k případné další žádosti o vydání víza nebo jiného druhu povolení k pobytu za nepřiměřenou, neboť ze správního spisu vyplývá, že byl do toho systému zaevidován polskými úřady již 30. 11. 2018, tedy před vydáním prvostupňového rozhodnutí v této věci; navíc i v České republice jednal v rozporu s právním řádem členského státu EU. Tvrzení o způsobeném stigmatu a budoucích problémech v životě žalobce jsou natolik nekonkrétní, že neumožňují bližší zhodnocení. Žalobce toto tvrzení nikterak neupřesnil a není úkolem soudu domýšlet, jaké případné dopady by v důsledku uloženého zákazu vstupu na území členských států Evropské unie mohly nastat, ani vyhledávat důkazy k prokázání těchto tvrzení. Námitka je proto nedůvodná.

12. Dále žalobce namítl, že žalovaná nedostatečně posoudila přiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života. I této námitce soud nemůže přisvědčit. Správní orgány své povinnosti beze zbytku dostály a zohlednily veškeré skutečnosti vymezené v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, což ostatně připouští i sám žalobce – má jen za to, že je posoudily formalisticky, nezohlednily individuální rozměr případu. To ale není pravda. Správní orgán I. stupně i žalovaná ve svých rozhodnutích (viz str. 6 *in finem* a 7 prvostupňového rozhodnutí a str. 7 napadeného rozhodnutí) poukázaly na řadu konkrétních okolností (zejména těch, které sám žalobce uvedl při svém výslechu), z nichž plyne, že do soukromého a rodinného života žalobce nebude nepřiměřeně zasaheno. Především správní orgán I. stupně se zabýval podrobným hodnocením žalobcovy rodinné situace s ohledem na rozporné informace uváděné žalobcem při výslechu. Správní orgán I. stupně dal žalobci dostatečný časový prostor k tomu, aby uvedený rozpor ve výpovědi dodatečně odstranil. Jelikož se tak nestalo, dospěl k logickému a podloženému závěru, že žalobce nemá na území České republiky žádné rodinné příslušníky, neboť jednak pro to nepředložil sebemenší důkaz, jednak ani další okolnosti (krátkodobost pobytu na území České republiky, ochota vycestovat, tvrzení o tom, že vycestování nebude zásahem do jeho práva na rodinný a soukromý život apod.) tento závěr podporují. I kdyby však bylo pravdou, že žalobce má na území České republiky dceru a manželku, pak i zde shora uvedené argumenty a skutečnosti zjištěné správním orgánem I. stupně dokládají s jistotou, že nemohlo dojít k nepřiměřenému zásahu do práva žalobce na soukromý a rodinný život. Správní orgán I. stupně též zohlednil, že žalobce je zdravý, není zranitelnou osobou, je schopen se o sebe postarat; trvale žije na Ukrajině v rodinném domě, kam se chce vrátit; nemá v České republice žádné společenské a kulturní vazby ani závazky a pohledávky; není mu známa žádná překážka vycestování. Jak je patrné, skutečnost, že žalobce má na Ukrajině zázemí, nebyla jedinou, kterou správní orgány vzaly v potaz. Především však správní orgán I. stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí doplnil, že žalobce je již od 30. 11. 2018 evidován v Schengenském informačním systému jako osoba nežádoucí na základě záznamu provedeného polskými úřady, a neměl tedy již právo do schengenského prostoru cestovat i bez ohledu na obsah českého rozhodnutí o správním vyhoštění, a proto nemohl být zásah jím způsobený nepřiměřený.
13. Tyto ani ostatní uváděné skutečnosti žalobce v žalobě nijak nezpochybňuje, pouze vyjadřuje obecný nesouhlas s posouzením otázky přiměřenosti. Skutečnost, že žalobce měl

v době zjištění nelegálního zaměstnávání platné vízum vydané Polskou republikou, nelze vzít při hodnocení přiměřenosti správního vyhoštění do úvahy, neboť sama o sobě nesvědčí o existenci jakéhokoliv aspektu rodinného či soukromého života; nehledě na to, že v době vydání napadeného rozhodnutí byl žalobce polskými úřady zanesen do Schengenského informačního systému jako nežádoucí osoba. Vzhledem k nedoložení (viz výše popsané skutečnosti) jakéhokoliv soukromého a rodinného života na území České republiky nemůže vyhoštění představovat nepřiměřený zásah ani s ohledem na to, že žalobci v důsledku stanovení doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území Evropské unie, nebude moci být uděleno vízum či jiný typ povolení k pobytu ani v budoucnu. Námitka je proto nedůvodná.

14. Dále žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť absentuje zdůvodnění doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Lze říci, že stanovení doby zákazu vstupu je výsledkem správního uvážení, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu. Soud tedy pouze zkoumá, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné a zda bylo dostatečně odůvodněno (srov. bod 46 shora citovaného rozsudku NSS sp. zn. 2 Azs 289/2017). V dané věci správní orgán I. stupně na str. 9 svého rozhodnutí zdůvodnil, k jakým okolnostem při stanovení doby přihlédl – konkrétně jmenoval závažnost a délku neoprávněného zaměstnání žalobce. Tyto okolnosti vedly správní orgán I. stupně k uložení doby na spodní hranici zákonného rozmezí. S úvahou správního orgánu I. stupně se ztotožnila i žalovaná (viz str. 7 napadeného rozhodnutí), která doplnila, že k žalobcem požadovanému „smírnému řešení“ by mohlo být přistoupeno pouze v případě zjištění překážky vydání rozhodnutí podle § 119a zákona o pobytu cizinců. Taková situace však nenastala. Jedná se o dobu při samé spodní hranici zákonného rozpětí, a její uložení je správné a náležité odůvodněné.
15. Je sice pravdou, že žalobce byl nelegálně zaměstnán jen několik dní, avšak k této skutečnosti správní orgány přihlédly a byla jedním z důvodů, proč byla doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území EU, stanovena pouze v délce šesti měsíců. Délka vyhoštění se nejvíce jeví jako nepřiměřená ani s ohledem na další žalobcem uváděné okolnosti (viz výše bod 10 *in finem*), neboť, jak již bylo uvedeno, byla zvolena při spodní hranici rozmezí (maximální doba činí 5 let). Nebyl-li by žalobce trestněprávně zachovalým či jednalo-li by se o opakované porušení zákona o zaměstnanosti, byl by na místě naopak přísnější postih; obdobně by mu bylo k tíži, neměl-li by ani pobytové oprávnění, neboť by byl dán další důvod k jeho vyhoštění [§ 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců]. Tvrzení, že se v tomto bodě jedná o odklon od běžné praxe správního orgánu, je opět nekonkrétní. Žalobce nespecifikuje žádné jiné případy, s nimiž tento porovnává. Zdejšímu soudu je však naopak z úřední činnosti známo, že žalovaná v obdobných případech ukládá správní vyhoštění ve shodné délce, a to i pokud jde jen o několik dní neoprávněného výkonu práce (např. věc vedená zdejším soudem pod sp. zn. 42 A 4/2018). Soud má tedy za to, že správní orgány délku vyhoštění řádně zdůvodnily a nedopustily se excesu. Námitka je proto nedůvodná.
16. Žalobce rovněž namítl, že uložení správního vyhoštění je neúčelné. K této námitce lze zopakovat, že správní orgány nemají v případě zjištění naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců možnost správního uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv. Zákon jim v takovém případě, nejsou-li splněny podmínky podle § 50a odst. 6 a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu

cizinců, ukládá rozhodnout o správním vyhoštění. Z hlediska právní jistoty a účelnosti právní regulace je jisté důležité, aby bylo o správním vyhoštění rozhodnuto pravomocně v co nejkratší době. Skutečnost, že cizinec již území opustil, nicméně nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť je zcela na místě deklarovat nezákonnost žalobcova jednání. Délka řízení by sice měla být zohledněna při správní úvaze o době trvání zákazu vstupu, avšak v daném případě, kdy byla tato doba stanovena při spodní hranici rozmezí, nelze mít za to, že opomenutí hodnotit tuto skutečnost by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

17. Konečně neúčelnost, respektive nepřiměřenost, nelze spatřovat ani v tom, že napadené rozhodnutí bylo vydáno téměř 21 měsíců od zahájení správního řízení. Běh času nijak neoslabuje účel rozhodnutí o správním vyhoštění, kterým je mj. i deklarace nezákonnosti žalobcova jednání. Jak již bylo uvedeno, správní orgány nemají v případě naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců možnost správního uvážení, zda správní vyhoštění udělit či nebo nikoliv. Z tohoto pohledu nelze mít napadené rozhodnutí ani za nepřezkoumatelné, neboť žalovaná nebyla povinna se z vlastní iniciativy (aniž byla v tomto směru uplatněna odvolací námítka) touto otázkou v odůvodnění svého rozhodnutí zabývat. Ačkoliv i tuto skutečnost může správní orgán zohlednit v rámci úvahy o stanovení délky správního uvážení, nelze za daných okolností, kdy se jedná o dobu stanovenou při spodní hranici zákonného rozpětí, uvažovat o diskrečním excesu ze strany žalované. Soud pro úplnost podotýká, že porušení zákonných lhůt pro vydání rozhodnutí zásadně nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (srov. např. bod 22 rozsudku NSS ze dne 18. 1. 2018, č. j. 1 Azs 397/2017 – 31). Námítka je proto nedůvodná.
18. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
19. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., z něhož plyne, že právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem má účastník, který byl ve věci plně úspěšný. Žalobce nebyl ve věci ani z části úspěšný, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Žalovaná byla sice plně úspěšnou, žádné náklady jí však v řízení před soudem nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly a přiznání jejich náhrady ani nepožadovala.

Poučení :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. ledna 2020

Mgr. Jan Čížek, v. r.
samosoudce